

Om så är fallet, ska artiklarna 6.1, 3 led 10 och 3 led 11 i Reach-förordningen tolkas så, att registreringsplikten under sådana omständigheter åvilar den person som har köpt ämnet direkt utanför unionen och deklarerar detta (utan att först fysiskt ha fört in ämnet i unionens tullområde), även om ämnet redan har registrerats av det företag utanför unionen som tidigare fysiskt förde in ämnet i unionens tullområde?

- (¹) Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1907/2006 av den 18 december 2006 om registrering, utvärdering, godkännande och begränsning av kemikalier (Reach), inrättande av en europeisk kemikaliemyndighet, ändring av direktiv 1999/45/EG och upphävande av rådets förordning (EEG) nr 793/93 och kommissionens förordning (EG) nr 1488/94 samt rådets direktiv 76/769/EEG och kommissionens direktiv 91/155/EEG, 93/67/EEG, 93/105/EG och 2000/21/EG (EUT L 396, 2006, s. 1).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Sąd Najwyższy (Polen) den 19 oktober 2022

(Mål C-658/22)

(2023/C 35/36)

Rättegångsspråk: polska

Hänskjutande domstol

Sąd Najwyższy

Tolkningsfrågor

- 1) Ska artiklarna 2, 6.1, 6.3, samt artikel 19.1 andra stycket i fördraget om Europeiska unionen (FEU), jämförd med artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (stadgan) och artikel 267 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (FEUF) tolkas så, att när en medlemsstats domstol i sista instans (Sąd Najwyższy (Högsta domstolen, Polen)) har en dömande sammansättning som består av personer som utnämnts till domare i strid mot grundläggande bestämmelser i medlemsstatens lagstiftning om utnämning av domare i Högsta domstolen, utgör denna domstol inte är en oavhängig och opartisk domstol som har inrättats enligt lag och som säkerställer ett effektivt domstolsskydd för enskilda inom de områden som omfattas av unionsrätten, när nämnda åsidosättande består i följande:
 - a) Republiken Polens president tillkännager lediga domartjänster i Högsta domstolen utan föregående kontrasignering av premiärministern;
 - b) nomineringsförfarandet genomförs av ett nationellt organ (Krajowej Rady Sądownictwa, nedan kallad Nationella domstolsrådet) utan hänsyn till principen om insyn och rättvisa, och som – med beaktande av de omständigheter som berör rådets inrättande (i den del som rör domarna) och dess funktionssätt – inte uppfyller kraven för att anses vara ett konstitutionellt organ som ska värna domstolarnas oberoende och domarnas oavhängighet;
 - c) Republiken Polens president utnämner domare i Högsta domstolen, trots att Nationella domstolsrådets beslut att föreslå vederbörande utnämningar dessförinnan överklagats till den behöriga nationella domstolen (Naczelny Sąd Administracyjny, nedan kallad Högsta förvaltningsdomstolen, Polen). Högsta förvaltningsdomstolen sköt upp verkställigheten av beslutet i enlighet med nationell rätt och på grundval av att överklagandeförfarandet inte avslutats. Beslutet ansågs vara rättsstridigt av Högsta förvaltningsdomstolen, som därefter slutgiltigt upphävde det, vilket innebar att genom denna rättsakt framtogs utnämningen till en tjänst som domare vid Högsta domstolen den nödvändiga rättsliga grunden enligt artikel 179 i Republiken Polens konstitution i form av en ansökan till Nationella domstolsrådet om utnämning till en tjänst som domare?

- 2) Ska artiklarna 2, 6.1 och 6.3 samt artikel 19.1 andra stycket FEU, jämförd med artikel 47 i fördraget och artikel 267 FEUF tolkas så, att de hindrar tillämpningen av nationella bestämmelser såsom artiklarna 29.2 och 29.3, 26.3, 72.1, 72.2 och 72.3 i lag av den 8 december 2017 om Högsta domstolen (konsoliderad text: Dz.U. av år 2021, artikel 154), med hänsyn till att de nationella bestämmelserna medför förbud mot Högsta domstolen att, vid äventyr av disciplinpåföljd i form av avsättning, fastställa eller bedöma lagenligheten av utnämningen av domare eller därav följande domarbefogenheter, eller att utvärdera begäran om uteslutning av domare enligt dessa grunder, under förutsättning att förbudet skulle omfattas av unionens skyldighet att respektera medlemsstaternas konstitutionella identitet?
- 3) Ska artiklarna 2, 4.2 och 4.3, jämförd med artikel 19 FEU och artikel 267 FEUF tolkas så, att en dom från en medlemsstats konstitutionsdomstol (Trybunał Konstytucyjny, nedan kallad Konstitutionsdomstolen, Polen), varigenom ett domstolsavgörande från medlemsstatens domstol i sista instans (Högsta domstolen) anses vara oförenlig med Republiken Polens konstitution, inte utgör hinder för en bedömning av domstolens oavhängighet och oberoende samt prövning av frågan huruvida domstolen har inrättats enligt lag i den mening som avses i unionsrätten, varvid det ska beaktas att syftet med Högsta domstolens dom var att följa EU-domstolens dom om att Republiken Polens konstitution jämte tillämpliga bestämmelser (den nationella lagstiftningen) inte berättigar Konstitutionsdomstolen att pröva domstolsavgöranden, inbegripet beslut om bristande överensstämmelse med lagar som antagits på grundval av artikel 83 i lag av den 8 december 2017 om Högsta domstolen (konsoliderad text: Dz.U. av år 2021, artikel 154), samt att Konstitutionsdomstolen på grund av sin nuvarande sammansättning inte är en domstol som har inrättats enligt lag i den mening som avses i artikel 6.1 i konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna (Dz.U. av år 1993, nr 61, artikel 284, i dess ändrade lydelse)?

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Landgericht Berlin (Tyskland) den 24 oktober 2022 –
Strafverfahren mot M.N.**

(Mål C-670/22)

(2023/C 35/37)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Landgericht Berlin

Part i det nationella målet

Klagande: M.N.

Tolkningsfrågor

1. Beträffande tolkningen av begreppet utfärdande myndighet i den mening som avses i artikel 6.1 jämförd med artikel 2 c i direktiv 2014/41 (1):
 - a) Måste en domstol fatta beslut om en europeisk utredningsorder (nedan kallad utredningsorder) som utfärdas i syfte att inhämta bevis som den verkställande staten (i detta fall Frankrike) redan har i sin besittning, när det skulle krävas ett beslut av en domstol enligt den nationella lagstiftningen i den utfärdande staten (i detta fall Tyskland) om motsvarande inhämtning av bevis skulle genomföras i ett liknande inhemskt ärende?
 - b) I andra hand: Gäller detta i vart fall om den verkställande staten har genomfört de berörda åtgärderna för bevisinhämtning på den utfärdande statens territorium i syfte att därefter översända de inhämtade uppgifterna till intresserade utredande myndigheter i den utfärdande staten i brottsbekämpningssyfte?